

ΕΤΟΣ 62ον

6 Ιουλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3188)

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ

Στή θεραπεία του δούλου ενός Ρωμαίου ταπεινού εκατόνταρχου από τον Χριστό στην Καπερναούμ αναφέρεται η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί.

Ἡ παράκληση τοῦ εκατόνταρχου

Στήν ἀρχή ὁ εκατόνταρχος παρακαλεῖ καί ἱκετεύει τόν Χριστό νά γιатρέψει τόν δοῦλο του, ὁ ὁποῖος εἶναι κατάκοιτος στό σπίτι καί βασανίζεται σκληρά. Ἐνῶ ὁ Χριστός τοῦ ἀποκρίνεται ὅτι θά μεταβεῖ στό σπίτι του γιά νά θεραπεύσει τόν ἀσθενή, ὁ εκατόνταρχος ἀντιστέκεται, ἐπειδή θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀνάξιο νά τόν ἐπισκεφθεῖ ὁ Κύριος. Τοῦ φτάνει καί ἕνας λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀπό μακριά καί εἶναι σίγουρος πῶς ὁ ἄρρωστος θά γίνει καλά. Παραβάλλει μάλιστα τή θεραπευτική δράση τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ μέ τίς διαταγές πού ὁ ἴδιος δίνει στούς ὑφισταμένους του στρατιωτικούς. Ὁ Χριστός θαυμάζει τήν πίστη τοῦ εκατόνταρχου καί τή «διαφημίζει» μέ τήν ἔννοια ὅτι ἔχει πῶς ὑπερβαίνει τήν πίστη καί αὐτῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ἀναφέρεται στή μέλλουσα βασιλεία στήν ὁποία τελικά θά παρακαθήσουν ὡς συνδαιτημόνες Του ἄνθρωποι ἀπ' ὅλη τήν οἰκουμένη, ἐνῶ οἱ ὑποτιθέμενοι «υἱοί» θά ἐκδιωχθοῦν ἀπό αὐτήν στό «πῦρ τό ἐξώτερον» - σαφῆς ὑπαινιγμός γιά τήν Κόληση. Ἀμέσως μετά, ἀπευθύνεται στόν εκατόνταρχο λέγοντάς του πῶς ὁ δοῦλος του ἔγινε καλά, καί μπορεῖ ὁ ἴδιος νά ἐπιστρέψει στό σπίτι του.

Πρῶτο, ἡ προσευχή

Ἡ προσευχή τοῦ εκατόνταρχου εἶναι τελικά τό πρῶτο πού μπορεῖ νά προσέξει κανείς. Ἀπευθύνεται στόν Χριστό ὁ ὁποῖος βρίσκεται μπροστά του γιά νά βρεῖ λύση στό πρόβλημά του, τό ὁποῖο καί ἐκθέτει σύντομα. Ἡ προσευχή του ἔχει τή μορφή παράκλησης, ἱκεσίας, ὥστε νά εἰσακουσθεῖ. Πόσοι ἀπό ἐμᾶς μέ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η´ 5-13)

Πίστη πού σώζει

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοῦμ, προσῆλθεν αὐτῷ Ἐκατόνταρχος, παρακαλῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἐκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσεέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπος εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἑμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσιν, καὶ ἀνακληθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκοτὸς τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρῆγμός τῶν ὁδόντων. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ Ἐκατοντάρχῳ· Ὑπάγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ.

τέτοιο θερμό τρόπο ἀπευθυνόμαστε στὸν Κύριο; Πόσοι ἔχουμε τὴν αἴσθηση τῆς ἐγγύτητάς Του; Πόσοι σκεπτόμαστε μόνο τὰ λόγια πού ἀπευθύνουμε σ' Ἐκεῖνον, χωρὶς τὸ μυαλὸ μας νὰ τρέχει στὰ ἀνούσια;

Χρειάζεται πολὺς κόπος πράγματι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπισκίαση καὶ ἀμέριστη συμπαράσταση τῆς θείας Χάρης, ὥστε νὰ εἶναι συγκεντρωμένος ὁ νοῦς στὰ λόγια τῆς προσευχῆς, εἴτε αὐτὰ μέ τὸ στόμα ἐκφωνοῦνται, εἴτε μέ τὸ νοῦ ἐνηχοῦνται, πρὸς τὸν Χριστό, ὁ Ὅποιος στέκει ἀοράτως παρῶν, ἔτοιμος νὰ ἀκούσει ὅποιο-δήποτε πρόβλημά μας καὶ νὰ δώσει τὴ σωστικὴ γιὰ μᾶς λύση.

Δεύτερο, ἡ ταπείνωση

Ἡ ταπείνωσή του εἶναι τὸ δεύτερο στό ὁποῖο στεκόμαστε. Δέν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἄξιο νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ ὁ Ἰησοῦς στὴν οἰκία του, ὅπως κάποτε ὁ Πέτρος πού, βλέποντας τὸ θαῦμα τῆς ἄγρας πολλῶν ἰχθύων, ὕστερα ἀπὸ κόπους πολλοῦς νυκτερινούς, παρακαλεῖ τὸν Χριστό νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ πλοῖο του γιατί θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἁμαρτωλὸ (Λουκ. 5,8).

Ἐαгруπνώντας ὁ χριστιανὸς πολλῆς φορές πάνω ἀπὸ τὴ νοερά θάλασσα τῆς καρδιάς του καὶ προσευχόμενος ὅλη τὴ νύκτα, ἀνακαλύπτει τὸν Χριστό ὡς «βρώσιμον ἰχθύων ἐκπάγηλου κάλλους» καὶ τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ ὁμολογήσει εἶναι ὅτι αισθάνεται τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο γιὰ μιά τέτοια δωρεὰ τῆς θείας Χάρης. Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ ταπεινώνεται, ἀλλὰ καὶ ἀνοίγεται μπροστά του καὶ μέσα του ὁ κόσμος τῆς προσευχῆς, τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς στό θεῖο ὄνομα.

Ἐάν δέν τοποθετήσουμε τὸν Χριστό σάν κέντρο στὴ ζωὴ μας γιὰ νὰ συναρ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκείνον ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν Καπερναοῦμ, ἦλθε πρὸς αὐτόν ἕνας ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος τόν παρακαλοῦσε καί τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ὁ δοῦλός μου εἶναι κατάκοιτος εἰς τό σπίτι, παράλυτος, καί ὑποφέρει τρομερά». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐγὼ θά ἔλθω καί θά τόν θεραπεύσω». Ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος διὰ νά μπῆς κάτω ἀπό τήν στέγην μου, ἀλλά μόνον πές ἕναν λόγον καί θά θεραπευθῆ ὁ δοῦλός μου. Διότι καί ἐγώ, πού εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑπό τήν ἐξουσίαν ἄλλων, ἔχω ὑπό τās διαταγās μου στρατιῶτες καί λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε», καί πηγαίνει καί εἰς ἄλλον «Ἔλα», καί ἔρχεται καί εἰς τόν δοῦλόν μου, «Κάνε τοῦτο» καί τό κάνει». Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καί εἶπε εἰς ἐκείνους, πού τόν ἀκολουθοῦσαν, «Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας δέν εὐρῆκα τόσον μεγάλην πίστιν. Σᾶς λέγω, ὅτι πολλοί θά ἔλθουν ἀπό τήν Ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί θά καθήσουν εἰς τό τραπέζι μαζί μέ τόν Ἀβραάμ καί τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ τά παιδιά τῆς βασιλείας θά ριφθοῦν ἔξω εἰς τό σκοτάδι. Ἐκεῖ θά εἶναι τό κλάμα καί τό τρίξιμο τῶν δοντιῶν». Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ἑκατόνταρχον, «Πήγαινε καί ἄς σοῦ γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες». Καί ἐθεραπεύθηκε ὁ δοῦλος κατὰ τήν ὥραν ἐκείνην.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μοιλογηθεῖ αὐτή γύρω ἀπό Ἐκεῖνον, πάντοτε θά κινούμαστε κεντρομόλα, γύρω ἀπό τόν ἑαυτό μας μέ ὅλα τά δεινά πού μπορεῖ νά συνεπάγεται αὐτό. Ἡ φιλοαυτία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου -καί τοῦ Χριστιανοῦ φυσικά- εἶναι ὁδηγήτρια στόν πνευματικό θάνατο, τό μηδέν καί τήν Κόληση. Εἶναι τό ἀποτέλεσμα ἑνός πολιτισμοῦ πού διαμόρφωσε μιὰ κοινωνία θυμάτων, πού ζεῖ ἀπό τώρα κιόλας τήν κόλησή της.

Ἄο κληαυθμός καί ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων

Ἄο κληαυθμός καί ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων γιά τοὺς ὁποίους κάνει λόγο ὁ Χριστός εἶναι καταστάσεις ἑνός τρόπου ὑπαρξης μακριά Του. Ἄο τρόπος ὑπαρξης αὐτός ξεκινᾷ ἀπό τούτη κιόλας τῆ ζωῆ, μέ τό νά μή θέλῃ ὁ ἀνθρωπος νά ζήσει μέ τόν Χριστό. Ἄο ὥρος καί ὁ χρόνος χωρῖς τόν Χριστό, γίνονται ἕνα ἀβάσταχτο δίδυμο, ἕνας θλιβερός ζυγός, δύο τέρατα (ὄσιος Ἰ. Πόποβιτς). Προϊόντος τοῦ χρόνου καί παραμένοντας ἀμετανόητος, κάνει τήν ἐπιλογή του «ὑπογράφοντας» ὁ ἴδιος, ἐντελῶς ἐλευθερα, τῆ μελληοντική κατοίκηση «ἐν τόπῳ καί σκιᾷ θανάτου», ἐκεῖ ὅπου δέν θά μπορεῖ νά βλέπει καί νά ζεῖ τόν Χριστό.

Εἶναι φοβερό καί μόνο νά τό σκεφθεῖ κανεῖς, νά βρῖσκεται μέσα στό Φῶς, στήν Ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καί ἀντί νά εὐφραίνεται ἀπό τῆ δόξα Του, νά καληθύνεται, νά λαμπρύνεται, νά ὁμορφαίνει ὀλοένα καί περισσότερο, ἐκεῖνος νά «ὀδυνᾷται εἰς τοὺς αἰῶνας». Γι' αὐτό, ὅσο ζοῦμε, οἱ Χριστιανοί πρέπει νά ἀγω-

6 Ἰουλίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Σισών ὀσίου τοῦ μεγάλου († 429), Λουκίας († 301), Ἀπολλωνίου, Ἐπιμάχου,
Ἀλεξανδρίωνος μαρτύρων.
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. στ΄ 18-23 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ν΄ 5-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Ἰουλίου, Ε΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ε΄ 14-19.

νιζόμαστε πνευματικά, κάνοντας χῶρο στήν καρδιά μας, ὥστε νά ἔρθει μέσα
της ὁ Χριστός καί νά τή ζωογονήσει, θεραπεύοντας τήν παραλυσία καί τόν πυ-
ρετό της. Αὐτός πού ἔτσι ζεῖ, δέν κρίνεται, ἀλλᾶ μεταβέβηκε ἐκ τοῦ θανάτου στή
ζωή, ἀπό τούτη κιόχια τή ζωή.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στή θεία Γραφή λέγεται βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ Ἄγγε-
λος, ὅταν φέρνει τό οὐράνιο μήνυμα στήν παρθένο Μαρία, συνδέει τή βασι-
λεία αὐτή μέ τό θεῖο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί λέει ὅτι θά εἶναι ἀτελεύτη-
τη: «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀρχίζοντας τό
ἔργο του, κηρύττει τόν ἐρχομό τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν: «ἤγγικεν ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν».

Ποιά εἶναι λοιπόν καί τί εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Εἶναι ἡ ἀσύγχυτη ἐνότητα
καί κοινωνία τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί σέ προέκταση ἡ κοι-
νωνία τῶν ἀνθρώπων, κι αὐτῶν σάν προσώπων. Μόνο τά πρόσωπα, σάν ἐλεύθε-
ρες ὑπάρξεις, μποροῦν νά κάνουν κοινωνία, γιατί αὐτό πού λέμε κοινωνία δέν
εἶναι ἓνα τεχνητό ἄθροισμα ἀτόμων, ἀλλά μιᾶ ἐλεύθερη σχέση καί ἐνότητα προ-
σώπων. Αὐτά τά πρόσωπα εἶναι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ἓνας
Θεός στόν οὐρανό καί οἱ ἄνθρωποι στή γῆ. Ἐδῶ πρέπει νά προσθέσουμε καί τούς
ἀγγέλους, γιατί καί οἱ ἄγγελοι εἶναι πνευματικές προσωπικές ὑπάρξεις. Ἡ κοινο-
νία λοιπόν τοῦ Πατέρα καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ, τῶν
ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκ. Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης),
Ἡ θεία Λειτουργία, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἁγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr